

podczas gdy mógł tylko zmienić samą kwotę grzywny. Po drugie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył orzecznictwo Trybunału dotyczące odpowiedzialności solidarnej spółki dominującej, która wynika z zachowania o znamionach naruszenia spółki zależnej, jak również zasady równego traktowania, niedyskryminacji i proporcjonalności.

W czwartej kolejności, wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału, tytułem żądania ewentualnego, o skorzystanie z przysługującej mu kompetencji o charakterze reformatorskim celem uchylecia lub zmiany kwoty grzywny.

W piątej kolejności, wnosi ona do Trybunału o zmianę kwoty grzywny w ograniczonym zakresie celem dostosowania jej do kwoty grzywny nałożonej na spółkę zależną Total Raffinage Marketing w sprawie T-566/08.

Wreszcie wnosi ona do Trybunału o zmianę podstawowej kwoty grzywny celem dostosowania jej do podstawowej kwoty grzywny nałożonej na spółkę zależną Total Raffinage Marketing w sprawie T-566/08; albo — w razie odwołania — w wyroku Trybunału wydanym w postępowaniu odwoławczym, jeśli Trybunał uzna, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, albo — w razie przekazania Sądowi przez Trybunał sprawy do ponownego rozpoznania — w wyroku wydanym przez Sąd.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-563/11 Anbouda przeciwko Radzie, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Issama Anboubę

(Sprawa C-605/13 P)

(2014/C 45/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Issam Anbouda (przedstawiciele: adwokaci J.M. Salva i M.A. Bastin)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (szósta izba) z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-563/11 Issam Anbouda przeciwko Radzie Unii Europejskiej;
- uznanie, że decyzja o umieszczeniu skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych sankcjami ekonomicznymi jest niezgodna z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji i rozporządzeń zaskarżonych w ramach sprawy T-563/11;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona skarżąca przywołuje dwa zarzuty.

W pierwszej kolejności, strona skarżąca uważa, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Rada — przy braku możliwości przedstawienia dowodu wspierania reżimu syryjskiego przez skarżącego — właściwie zastosowała domniemanie dotyczące wspierania reżimu syryjskiego przez kierujących głównymi przedsiębiorstwami Syrii. Pierwsza część zarzutu dotyczy braku podstawy prawnej takiego domniemania. Niezmiernie poważny i wiążący charakter środków ograniczających nie pozwala bowiem na ich zastosowanie na podstawie domniemania, którym posłużenie się nie zostało zasadniczo przewidziane w żadnym akcie regulacyjnym. Druga część zarzutu dotyczy nieproporcjonalnego charakteru tego domniemania w stosunku do zamierzonego celu, mianowicie ze względu na jego niezmiernie ogólny charakter. Trzecia część zarzutu dotyczy niewzruszalności tego domniemania. Faktycznie niemożliwe byłoby przedstawienie negatywnego dowodu na brak wspierania reżimu, a dostarczenie pozytywnego dowodu na opozycyjność względem reżimu nie mogłoby być rozsądnie uznane za jedyny sposób ustalenia braku związku z reżimem.

W drugiej kolejności strona skarżąca zarzuca Sądowi, że orzekł przy braku dostarczenia dowodu przez Radę. W ramach pierwszej części drugiego zarzutu strona skarżąca uważa, że Sąd naruszył prawo, po pierwsze, nie przeprowadzając normalnej kontroli zaskarżonych decyzji, a po drugie, orzekając pomimo braku dostarczenia materiału dowodowego przez Radę. W drugiej części zarzutu drugiego strona skarżąca zarzuca Sądowi niewyciągnięcie konsekwencji w zaskarżonym wyroku wobec oczywistego naruszenia zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony przysługującego stronie skarżącej. Sąd zwolnił Radę z przedstawienia materiałów dowodowych lub względów uzasadniających niewyjawienie wspomnianych materiałów i uznał, że Rada może oprzeć swoją decyzję na samym domniemaniu, którym jednak nie mogła zasadniczo się posłużyć.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-396/10 Zucchetti Rubinetteria przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez Zucchetti Rubinetteria SpA

(Sprawa C-618/13 P)

(2014/C 45/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zucchetti Rubinetteria SpA (przedstawiciele: adwokaci M. Condinanzi, P. Ziotti i N. Vasile)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim Sąd oddalił skargę w sprawie T-396/10 zawierającą żądanie uchylenia lub obniżenia grzywny nałożonej w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 23 czerwca 2010 r. C(2010) 4185 wersja ostateczna, dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG, sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne do łazienek,
- oraz, poprzez wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, uchylenie lub przynajmniej obniżenie grzywny nałożonej we wspomnianej decyzji Komisji, w wykonaniu przysługującego nieograniczonego prawa orzekania.
- W każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi w niniejszym postępowaniu, jak również kosztami dotyczącymi sprawy T-396/10.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa Unii w odniesieniu do ustalenia grzywien i oceny wagi naruszenia, wewnętrznej sprzeczności i braku uzasadnienia, jak również niepełne wykonanie uprawnień w zakresie kontroli sądowej. W szczególności naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz zasady odpowiedzialności osobistej, zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania przy stosowaniu kar w dziedzinie walki z kartelami.

Zdaniem wnoszącej odwołanie w wyroku będącym przedmiotem odwołania Sąd stwierdził wewnętrzną sprzeczność i niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ przyznał, że Zucchetti Rubinetteria S.p.A. popełniła naruszenie mniejszej wagi niż przedsiębiorstwa międzynarodowe będące uczestnikami kartelu, ze względu na to, że nie uczestniczyła w nim ani nie była świadoma jego zasięgu na rynkach innych niż rynek włoski, z czego jednak nie wyciągnął koniecznych konsekwencji w odniesieniu do ustalenia kwoty grzywny. Zastosowanie takich samych współczynników i pominięcie okoliczności łagodzących, które spowodowały oddalenie skargi zarówno w zakresie stwierdzenia nieważności jak i uchylenia lub obniżenia nałożonej grzywny, stanowią więc naruszenie ogólnych zasad [Or. 2] przywołanych powyżej oraz postanowień przewidzianych w pkt 25 i 29 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, a także art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-376/10 Mamoli Robinetteria SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 listopada 2013 r. przez Mamoli Robinetteria

(Sprawa C-619/13 P)

(2014/C 45/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mamoli Robinetteria SpA (przedstawiciele: adwokaci F. Capelli i M. Valcada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uwzględnienie niniejszego odwołania oraz, poprzez zmianę wydanego w dniu 16 września 2013 r. wyroku Sądu w sprawie T-376/10 Mamoli SpA przeciwko Komisji Europejskiej:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, notyfikowanej w sprawie COMP/39.092 — Instalacje sanitarne, w zakresie, w jakim w rzeczonej decyzji uznano, że Mamoli Robinetteria SpA naruszyła art. 101 TFUE, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim na spółkę Mamoli Robinetteria SpA nałożono w nim grzywnę odpowiadającą 10 % łącznego obrotu uzyskanego w 2009 r., zmniejszoną następnie do kwoty 1 041 531 EUR ze względu na szczególną sytuację spółki Mamoli;
 - w odniesieniu do istoty sprawy, posiłkowo:
 - stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, notyfikowanej w sprawie COMP/39.092 — Instalacje sanitarne, a jednocześnie ponowne obliczenie grzywny i jej zmianę do kwoty stanowiącej 0,3 % obrotu spółki Mamoli Robinetteria uzyskanego w 2003 r. lub, w każdym razie, do kwoty niższej od nałożonej sankcji, według uznania Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy. Naruszenie zasad proceduralnych dotyczących formułowania zarzutów skargi.